

er mit Svar derpaa: Nei, jeg anerkjender dem ikke for rigtige; tværtimod, jeg anser Resultaterne for at være fuldstændig urigtige, og de Betragtninger, hvorpaa man har bygget Resultaterne, for at være aldeles uholdbare. Om den parlamentariske Kommission i Øvrigt ikke maatte have virket heldig, saa maa man dog, tror jeg, anerkjende, at der er fremkommet det gode Resultat af dens Virksomhed, at der er blevet samlet forskjellige Aktstykker angaaende Vallø og Bemmetofte, som ere bleven forelagte Offentligheden, at de Grunde, hvorpaa den Mening skulde støttes, at Vallø og Bemmetofte skulde optages paa Finantsloven, saaledes som der ofte tidligere er gjort Forsøg paa, ligeledes ere bleven fremlagte, og at fremdeles de Udtalelser, der have fundet Sted saavel fra Kommissionens Flertal som fra dens Mindretal, have givet Anledning til, at der er fremkommet Udtalelser ogsaa fra andre Sider. Sagen ligger forsaavidt meget bedre for forbedret til Overveielse og til Bedømmelse, og naar der nu er rettet en Forespørgsel til Ministeren, er det jo for saa vidt lettere for ham at svare, som det vil være overflødig for ham at indlade sig i saadanne Detailler, som det under andre Omstændigheder kunne synes at være nødvendigt eller rigtigt at komme ind paa. Jeg kan nemlig i Begrundelsen af min Opfattelse af denne Sag væsentlig henholde mig til, hvad der er gjort gjældende af den parlamentariske Kommissionens Mindretal, og fremdeles til, hvad der, som det forekommer mig, med slaende og overbevisende Klarhed er udtalt i et lille Skrift, der er affattet af et af Landsthingets høitansete juridiske Medlemmer. Jeg skal dog knytte nogle enkelte Bemærkninger til denne Sag for at antyde den Betragtning, der hovedsagelig gjør sig gjældende hos mig.

De Sætninger, som den parlamentariske Kommissionens Flertal har opstillet, nemlig, at det var en Lovgivnings Sag, at give Regler om Vallø og Bemmetoftes Forhold, og at Vallø og Bemmetoftes Midler naturligen hørte hjemme paa Finantsloven og naturligen maatte undergives Bevillingsmyndigheden, disse to Hovedsætninger grundes jo paa den Hovedbetragtning, der gaar gjennem Flertallets Betænkning, at de nævnte Stiftelser ikke kunne siges at være selvstændige Retssubjekter, at de ikke kunne siges at være juridiske Personer, der kunne gjøre Eiendomsret gjældende lige over for Staten, men disse 2 Stiftelser skulle, efter Flertallets Paastand, være Statsinstituter. Det er fuldkommen rigtigt, at hvis dette var sandt, hvis disse Stiftelser vare Statsinstituter og ikke havde nogen selvstændig Retssubjektivitet, dersom det forholdt sig rigtigt, saaledes som det er bleven paastaet, at disse Stiftelsers Midler rigtigt betragtes ere Statsmidler, saa var det Resultat, hvortil den parlamentariske Kommissionens Flertal er kommen, ganske vist ogsaa rigtigt. Naar jeg benægter, at dette Resultat er rigtigt, er det derfor selvsøge-

ligt, fordi jeg benægter, at det er rigtigt, at Vallø og Bemmetofte Stiftelsers Midler skulde være at anse som Statsmidler. Den ærede Kommissionens Flertal har jo stillet i Spidsen for sin Udvikling, at Kongelovens Artikler 19, 20 og 26 skulde føre til, at den afslønte Konge ikke kunde bortskænke noget som helst af sine Midler, det være sig forøvrigt Løsøre, Penge eller Jorder, eller i alt Fald at han ikke skulde kunne bortskænke noget Saadant til fyrstelige Personer, Medlemmer af Kongehuset. Den parlamentariske Kommissionens Flertal har ikke begrundet denne sin Paastand nærmere, men har i den Henseende væsentlig henholdt sig til, at dette maatte anses for at være overflødig i nærværende Tilfælde, idet det her formentlig maatte siges at være anerkjendt, at den Ret, der var overdraget til de paagjældende fyrstelige Personer, kun gjaldt for deres Levetid, og at det, der var dem overdraget, maatte falde tilbage til Kronen ved deres Død. Dette er efter min Overbevisning ganske urigtigt; det ærede Flertal i Kommissionen har ikke Ret i denne sin Paastand. Jeg vil bede de ærede Medlemmer at følge mig nogle Diebliske, jeg tror da, at det skal komme til at staa klart for dem, at, hvad man end vil mene om Bæretigelsen for de paagjældende souveræne Konger til at bortskænke det, hvorefter der her er Tale, har det i alt Fald været deres Hensigt, deres Villie at gjøre det, og det har været en Hensigt og Villie, som er bleven godkjendt af de efterfølgende Konger paa Danmarks Throne, det har været en Villie, der er bleven respekteret af Statsmagten i Danmark nu snart i halvandet Arhundrede. Det hedder i Donationen af 24de Marts 1731, at „Vi Christian den Sjette gjøre vittetligt, at vi . . . til evindeligt Arv og Eie skænker og afhænder vort Grevskab Vallø osv. osv.“ Jeg tror ikke, det er muligt at bestride, at, naar man siger, at man skænker og afhænder til evindeligt Arv og Eie, derved da maa være ment noget Andet, end at man blot overdrager Besiddelsen til den Paagjældende, saalange den Paagjældende lever. Det hedder fremdeles længere nede — de Herrer ville kunne se det i Kommissionens Betænkning, Bilag 1ste Række, Pagina 9 —: „Og saaledes kjende Vi for Os og Vores Kongelig Arvesuccessoror udi Regjeringen aldeles ingen mere Lod, Del, ret eller Rættighed at have til eller udi bemelte Grevskab med der under liggende Grunde, Eiendomme osv.“ Som sagt, jeg berører i dette Dieblisk slet ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt den souveræne Konge havde Ret til at gjøre det, han har gjort. Men hvad der forekommer mig at være klart, at man ikke kan benegte, det er, at den Mand, der har skrevet dette, den souveræne Konge, der har udtalt dette, virkelig maa siges at ville have Vallø overdraget til Arv og Eiendom til Dronning Sophie Magdalene. Man har herimod villet gjøre gjældende, at der skulde staa noget Andet i Art. 32 i Grundloven, som vel